

Spirala II - Wiersze Nowe

Spis wierszy

- 1 — W ten dzień świeci słońce nieruchome
- 4 — Mój Chrystusie śnieżny
- 5 — Śmierć ciebie już omiata, umieranie
- 6 — Jestem niezłomny pies nawiedzony
- 7 — Gdy tryumfuje ten upiorny szelest drzew
- 8 — Bóg życia unicestwił się w mojej sprawiedliwości
- 9 — Wiersz o Sile
- 12 — Już nie przez moje palce przepływa jak piasek
- 14 — Znowu mi się śniło, że żyłem,
- 15 — Nieustannie wyłaniam się z siebie
- 16 — Symfonią spojrzenia nieugiętego
- 17 — Dzień prześwitywał jak cień Dziewczyny na wietrze
- 18 — Słońca miliardy lat
- 19 — Zmierziła mnie transcendentna, rozjątrzyła świecka
- 20 — Czy Bóg jest, czy Boga nie ma

1.

Dies irae.

W ten dzień świeci słońce nieruchome,
promienie sztywne przesączają zieleni,
w skrętach stoją ulice wiadome,
mijają cienie.

Miazga rozciąga paszczę —
z niej pochodzimy.
Doprawdy
jest
Bóg ——— wór czarny pustki
z wnętrzości ziemi.

4.

Wiersze Nowe. Pamięć.

Mój Chrystusie śnieżny —
Harpie Twej nieobecności
strzelistymi cierniami,
koronami śnieżyc
toczą mi wnętrzości —
jak światłem bolesnym
zatopionym w Tobie.

I zwycięzca — milczę,
nieuspokojony,
w korytarzach Prawdy, — wolności
bez Ciebie.

5.

Podszepty.

Śmierć ciebie już omiata, umieranie
i osaczony pojękujesz,
naraż, wszystko stało się ważne, —
z zazdrością i grozą
penetrujesz zielono — syte liście, —
wykrzyknikiem.

Oto piasek od stóp ci ucieka,
las, łąka szemrzą
obco i wrogo,
Pan Bóg jest dziurą na niebie,
nie licz tu na nikogo.

Myśli biedulko stroisz,
że, niby jak to możliwe —
w dialektycznym ruchu wszystkości
mam być tylko ułamkiem ułamka, —
Ja? — co tak Jestem — żarliwie? —
snujesz się więc i tak dalej,
prawisz monologi.

Nie przewidziałeś tego, teraz
nago wydany na pastwę, piasek nijako
we wszystkie strony chrzęści —
na tych polach jałowych, jednakże
stań sobie godnie
przyjacielu, przeżegnaj się okiem słońca
rozkrzyżowanym w tobie, i
żegnaj.

6.

Z cyklu /Widzenia i głosy/.

Jestem niezłomny
pies nawiedzony
na swym łańcuchu
koronnej Prawdy.

Wmanewrowany
w ludzkie oddechy
wszechistniejących twarzy —
oto przeciągam
naszczekując głucho

w przekleństwie Wyzwolenia. ———

Szaleje we mnie świat niespełniony
wniebokłeskami wszystkich najbliższych,
żyjących we mnie pokoleń, — jak w lustrze
widzę i trawię ich w ogniu wścieklizny,
gdy — nieodmiennie ! mimochodem...
kołtuni się, zwija i pręży,
przebiega w nas mątwą historii —
z rdzenia do rdzenia po mierzwę ostatnią. —
Nie śpię i wkrwawiam się w żywe otchłanie,
w świat mój dogłębny, widzenia, i Ten

Tylko w mym mózgu—przebóstwiam jak umiem
Tylko w mym sercu—wykształcam do światła.

7.

Z cyklu /Widzenia i głosy/.

Gdy tryumfuje ten upiorny szelest drzew
widzę mą ludzkość ukrzyżowaną,
i cichutko,, jak zmarniałe ptaki,—
poukładani,
przysiedli wszyscy na gałęziach życia, osamotnieni,
Teraz
widzę mą ludzkość twarzą w twarz.

Przychodzą, odchodzą
niespełnieni,
we śnie duszającym
półkule mózgu

wszystko we śnie.

W głuchym bezbożu
krzyk niespokojny —
licha i naga rośnie tu prawda:
głos przestrzelony
w miłości, w bólu — tu odnajduję —
ludzkość przybitą do drzewa życia.

Wiersze Nowe. Dokończenie.

Bóg życia —
unicestwił się w mojej sprawiedliwości
doszczętnie.

Lecz gdyby był
i stanął tu,
naprzeciwko ;
jak oczywistość,
że świat ten, jest równorzędnie
dnem tego świata —

nie wyklonię do Niego ręki
przybitej,
nie zawezwę.

Wiersz o Sile.***Wiersze Nowe. Powrót do źródła.***

Motto:

/Należy wiedzieć, że walka jest czymś
powszechnym, a spór czymś słusznym i że
wszystko powstaje ze sporu i konieczności./

Heraklit z Efezu.

- 1/ Smakowanie odwiecznego kłamstwa
i jego bólu.

Wystarczająco już
i w miarę dosadnie
tuliłem rozpacz
myśli obrzmiałych
jędzą nicości —
Archimedesowego
punktu zaczepienia.

- 2/ Poszukiwanie bezwzględnej prawdy w każdym
narzucającym się temacie
i wynikające z tego niebezpieczeństwa.

Byłem

w furiackim pragnieniu
sensu
i najzwyczajniej
starłem się na mierzwę —
w ciśnieniu
potęg rozproszenia.

3/ Zmiana w pojęciach i ochłoda.

W ostatnich godzinach młodości,
osaczony —
w jedności z bolącym kosmosem,
w wyzwającym osłupieniu,
jakby sprężony
ciężeniem granitu,
wpląnąłem do oczywistej
przystani prawdziwości, —
tej która jest,
po prostu.

4/ Inwokacja i nadzieja.

Sprzyjaj nam Prawdo
w czasie,
który się rodzi, —
przywracaj radość
pielgrzymom
do niezmyślonych
i nie objawionych
mitów Człowieka.

5/ Założenie wstępne i poczucie pewności.

Wszystko, co godne jest
istnienia
wiedzie się z siłą —
i to bez wyjątku.
Siła jest właśnie wyglądanym
kamieniem filozoficznym
na targowisku
skłębionych walorów. —
Wiemy na pewno —
ona zostaje
w tej swojej jedyności.

6/ Dialektyka poprzez humanum.

Byty sprawdzają swoją przydatność
do istotnego
przejawiania się

przez okrucieństwo i miłość, —
siłą najwyższych napięć,
siłą przeciwieństw.

Bo nawet słabość, —
celowo użyta,
jak w chrystianizmie —
ku podziwowi
naiwnych, —
jeżeli działa,
jest właśnie siłą
sobie-podobną.

7/ Wazny przyklad i jego konsekwencje.

I Bóg, —
kiedy się o Nim mówi —
nie byłby Bogiem,
jeśliby Jego
nieskończona wzniosłość
nie była Siłą. —
Chętnie zapamiętam
tę ilustrację,
żeby się nie zabłąkać
wśród przeróżnych treści.

Nie ma od ciebie — siło
odwołania —
na szczęście jesteś
pełnią rzeczowości.

8/ Miłość jest siłą doskonałą.

Czyż nie jest siłą,
mocą straszliwą
światlista
gołębica miłości —
wybawiająca
czas i przestrzeń
swymi owocami?

9/ Miłość jest siłą tryumfującą.

Siłą — miłości
można przemienić
kamienie!
w oddane ci bezgranicznie
serce ukochanej
i zdjąć z niej wreszcie przekleństwo
obojętności.
Miłość jest siłą.

10/ Optymistyczna struktura siły.

Sposobem istnienia siły
jest walka
rozproszenia i unicestwienia,
lecz
przede wszystkim
walka bez tchu
harmonii, wzrostu
i bezgranicznych
możliwości Nowego —
pukającego jakby
do naszych przeczuć.

11/ Ruch ludzki.

Chwytny więc
dreszcze elektryczne
marzeń,
i przekształcamy je,
jak pod przymusem
świadomości prostego wejrzenia,
w ożywiające źródła mocy —
coraz wiarygodniejszych do ludzkiego constans,
a mniej widmowych i niewymownych,
budowli przewidywać.

12/ Kalos k[^]agathos staje się siłą.
O istocie życia i szczęścia.

Zbawienie ludzkie, doskonałość, —
jak one bywają
w rzeczywistości,
wprost się wywodzą
z jądra potęgi
pięknej, dobrej i mądrej
pracy,
walki,
przeróżnej aktywności.

13/ Lapidarne ujęcie soteriologiczne.
Rozgraniczenie zbawienia immanentnego
od transcendentnego.

Inne zbawienia
tylko żerują
na niezgłębionych mocach człowieka —
przez pośrednictwa,
przez subiektywność

i wycucie.
Wszyscy oni
budują swe nauki
na żywiołowości,
półempiryzmie
i iluzji.

- 14/ Życie ludzkie pojęte jako misja, —
a nie bierność i konsumpcja.
Metoda walki.

Posądzamy się bowiem
słusznie
o jawną misję
spełnienia doskonałości —
kategorycznym imperatywem,
i stąd
odrzucamy
ciosami ekstremizmu,
otchłanią napięcia —
wszystkie wymiary
spodlenia
i ponaddantejskie piekła
pustki —
czego ?
ujawnionego historią
rytmu człowieczeństwa.

- 15/ Zaprzeczenie zaprzeczenia.

Znamy więc,
choć tyle,
nasze cele,
że znamy cierpienie —
wznosimy się, chociaż,
poprzez zaprzeczenie.

- 16/ Metamorfozy myślącej trzciny.

Nie mamy czasu
na nic innego, —
bądźmy myślącą
błyskawicą
na rzeczywistym niebie,
Pascalu.

- 17/ niesprawiedliwość relacji : dobro—siła.

Na tych wymiarach
piękno psychiczne

musi, w sprzężeniu
przechodzić
w piękno cielesności,
przekładać się
w każdą ludzką materię.

Piękno fizyczne
niechaj się łączy
z piękną świadomością.

Dobroć — powinna
wykształcać się w siłę,
w siłę ! powiadam.

18/ Nowe nadzieje. Uwaga metodologiczna.

Żyją w nas, przecież,
gorączkowo
te cele —
wyłania się z zapieczętowanych
powłok
kontur wyzwolenia,
przez samoprogramujące się
treści człowieka.

19/ Radosna analiza.

Zbadajmy każde
żywe zbawienie —
będzie to siła
czy nagość siły.
Koniec wahania.

20/ Powtórzenia i próby definicji.

Mamy być silni
w pięknym i dobrym
drażeniu Prawdy,
jak ona jest —
dla nas
i w samej sobie.

Naznaczmy
jednojedynie
bezwolne moce
naszą celowością
i swobodnym trudem.
Wcielajmy granitem
sens,
siłą
uczłowieczaną.

21/ Motyw prakseologiczny.

Wyzwalajmy w sobie
siłę
trybem ostrej świadomości
strategicznego położenia
człowieka w istnieniu,
i planowanym,
historycznie
coraz pełniej i pełniej możliwym
wykorzystywaniem
zdobytych już przez ludzkość
wartości.—
Albowiem
racjonalnym grzechem pierworodnym
jest zależna
i niezależna od nas
słabość, —
o wielorakich
postaciach.

22/ Sprawiedliwość społeczna a potencje ludzkie.
Jedność psychiki i tego, co materialne.

Sprawiedliwość i nie przypadkowo
zorganizowane
życie społeczne,
oraz docelowy wysiłek
poszczególnej
inteligencji i etyczności —
są skutecznymi źródłami
najniezbędniejszej do szczęścia siły
osobo—rzeczy człowieka.

23/ Wolność i potencje ludzkie.
Następna próba definicji.

Za wszelką cenę
trzeba poszerzać
sferę wolności,—
która jest kluczem
do totalnego człowieka.

Kompetentna siebie
i ostatecznych celów człowieka
siła
jest właśnie świeckim zbawieniem —
tylko tak sensownym
dla nadchodzących kultur.

24/ Zwarta definicja. W stronę genesis.

Zbawiamy się wyłącznie
przez siłę.
Nie hołdujemy jej,
lecz jak ów Adam
nadajemy wszystkim potęgom
Miano —
nasze.

I to wystarczy.

12.

Wiersze Nowe. Z metafizyki czasu.

Już nie przez moje palce przepływa jak piasek,
ale ja sam przepływam
przez palce czasu.

Jesteśmy więcej niż mordowani
na każdą chwilę
struktury istnienia.

Oto przed chwilą
liść słońca w dłoni,
tak szklany, że nieprawdziwy,
i moje serce uwiecznione w piersi

przeminieliśmy.

14.

Wiersze Nowe. Wezwanie.

Znowu mi się śniło, że żyłem,
i miałem żonę, dzieci, psa
i teściową,
którą chciałem
a nie umiałem
zabić.

Znowu mi się śniło, że żyłem
i byłem taką samą kreaturą,
kołtunem jak wy.

Pamiętam, że w tym śnie
nareszcie uspokojony
pasłem się — święta krowa

na łakach asfaltowych
waszych miast i wsi —
godny w sobie i na miejscu, —
wytresowany
do cywilizacji
i kultury,
jak sobaka Iwana Pawłowa.
Nie byłem już w konfrontacji
z pulsującą ostro rzeczywistością,
ale leżałem zgrzebnie
u jej boskich wymion, —
mój bóg był w moich najprostszych odruchach,
nienawidziłem tylko ludzi,
którzy chcieli czegoś więcej,
czegoś poza tym,
czegoś wbrew temu,
czegoś ponad to, —
ci marzyciele,
wariaci,
przestępcy
i dziwacy —————
ja, interesowałem się tylko żoną i dziećmi, —
wszystko inne było mi zupełnie obojętne
wierście, nie było we mnie wtedy cienia,
atomu
bezinteresowności.
Nawet, gdyby archaniołowie błagali mnie
na klęczkach, —
nic bym nie zrozumiał, niczego bym nie zmienił.

Ale,
dużo by o tym mówić,
tymczasem,
śniło mi się tylko, że żyłem,
przyjmowałem warunki życia
sukcesywnie
chwaścikiem,
chwaścikiem powiadam:
punkt po punkcie.

Przesłanie.

Toczcie z kreaturami walkę na wyniszczenie,
nie przebaczajcie nigdy,
nauczcie się jak trzeba
bezgranicznie nienawidzić
i kochać,
bądźcie czujni, nie dajcie się upuścić.

Wiersze Nowe. Na tropach miazgi.

Nieustannie wylaniam się z siebie,
 nigdy trwale nie jestem, zawsze przemijam,
 rodząc się efemerycznie i ginąc —
 w sobie i w reszcie niedoskonałego bytu.

Czas istnienia jakiegokolwiek rzeczy
 jest łańcuchem stawania się poprzez chwile,
 tylko one są, wszystko inne jest śmiercią,
 niewypełnioną nigdy niczym pustką i
 nieobecnością.

Odśłania się Prawda o ludzkiej miazdze,
 jak nagie kości szczękające nieustannie, —
 jakby odarte z buńczucznego zakłamania
 mało—sprawnego w swych odruchach mięsa.

Więc miazga ludzka —jest naszym cierpieniem,
 jest dysharmonią, sprzecznością, napięciem
 pomiędzy doskonałą, nieskończoną psyche,
 a niedoskonałą i ograniczoną
 w swych operacjach materią człowieka, —
 wraz ze wszystkimi tego pochodnymi,
 jak chociażby — historia i bezduszość losu, —
 to jest, znikomość i osamotnienie,
 dźwiganie jałowych lecz serdecznych pragnień,
 wyniszczenie i śmierć.

Wiadomość ta
 zmusza nas, niestety, do szaleństwa
 radykalnych i złożonych wysiłków umysłu, —
 a raczej, powiem, że wprost implikuje
 konieczność przebóstwienia materii i czasu
 przez ostateczne potencje człowieka —
 w niezgłębionych wielkościach jego człowieczeństwa.

Dziś, w starej jak ta cywilizacji
 nie zadowoli nas milczenie
 tępo—syte milczenie prostodusznych zwierząt ;
 trzeba bolesne odkrycia o człowieku rozgłaszać,
 jak nowe ewangelie, na wszystkie strony aktywności,
 gdyż wykształcony, obrzmiały ten problem,
 twardo postawiony, jakby rzucony obuchem — w twarz
 wiecznie żywej i preżnej ludzkości —
 na pewno zostanie, bo musi być, jakoś rozwiązany, —

coraz lepiej i lepiej —
to jest nasza nadzieja
i prawie pewność; —

tymczasem
nie widzę innej możliwości — i twierdę,
że chociaż życie ludzkie jest poza—sensowne,
niemniej, może być ono piękne i radosne.
Tak — życie ludzkie jest poza—sensowne,
to jednak, zwyczajnie, —
i przez lawinę dojrzałej wolności
może być ono piękne i radosne, —
w skupionym pędzie do mitycznych,
błogosławionych ogrodów dzieciństwa.

O Prawdo przeciw Prawdzie,— że mimo wszystkiego
pozwalasz mi istnieć dalej,
i bez zawstydzienia...!

16.

Wiersze Nowe. Wyznania.

Symfonią spojrzenia
nieugiętego,
wolnością oddechu —
tak przebić się, przebić
poprzez magmę nędzy.

Wymyśleć się chociaż
z nijakiej
ceremonii śmierci,
z tego tekturowego
pudła snów
pokoleń wymarłych i żywych —

skłębionych pokornie
w obręczach
plugastwa
kurzego rozsądku.

Ach, żyć, istnieć
białą kolumną grecką
rzuconą na oślep —
w wężowe skręty
pełzania;
przesączyć się tryumfalnie
tym szaleństwem pięknym
po granice granic, —
wwieść się w to
mądrym dreszczem, —

zdążając tak w ostatecznej
miłości, nienawiści.

Całować jeszcze
ramiona Prawdy
nieobjęte,
radością być dobrą,
nie więcej.

17.

Wiersze Nowe. Przewroczystość.

Dzień prześwitywał,
jak cień Dziewczyny na wietrze,
ledwo formalne istnienie bytu
naprowadzało się do oczu,
(sensorycznie),
bez swego rdzenia
jedno—znaczącej doskonałości.

Więc
rozproszenie
i przypadkowość.

Słońce snuje tęsknotę
daremnie,
na powleczeniu drzew,
śni się
za niespełnioną dalą.
Ziemią
ciążącą zagadkowo
w lustrze człowieczeństwa.

Lecz ja,
doprawdy,
dlaczego nie miałbym ulec wyniszczeniu,
skoro podlegam Prawu.
Narody — złe i dobre zginęły,
co przeminęło z nimi ? —
Jak chwila lawiny:
z krateru
w krater.

18.

Wiersze Nowe. Wylączność.

Słońca miliardy lat
i miliardy
moich marzeń
wszczepiają się w siebie
nadaremnie.

Przemijamy obok
po liniach równoległych
Myślenia.

19.

Wiersze Nowe. Realności II.

Zmierzyła mnie transcendentna,
rozjątrzyła świecka
Idea Zbawiania.

„Jam jest alfa i omega” tej pustki
roni się codziennością.

Pytam się: kim jest Człowiek.
Człowiek,
jest w założeniu,
zdeptanym światłem.

20.

Podcykl /Wołanie/. V.

Czy Bóg jest, czy Boga nie ma.
Nie ma, po stokroć nie ma. — Nie Ma .

Jego nieobecność
poprzez nieistnienie
rodzi dla nas piekło
i unicestwianie.

O Prawdo.
Niebo lodowate nade mną,
zgroza we mnie.